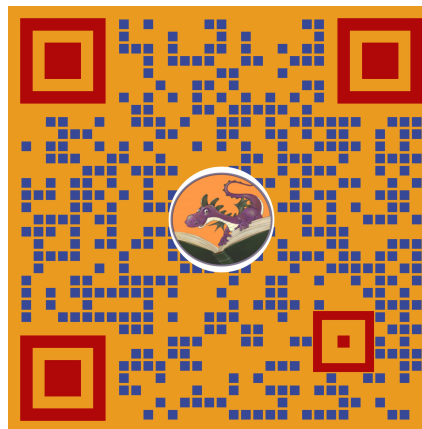


Ova e-knjiga je preuzeta sa web stranice <https://www.knjigosaur.ba> i
besplatna je za osobnu upotrebu.



Ograničenja u upotrebi materijala

Materijali na web portalu <https://www.knjigosaur.ba> zaštićeno su autorsko pravo autora i vlasnika Portala (u daljnjem tekstu VLASNIK) ili drugih pravnih osoba.

Ova knjiga je intelektualno vlasništvo VLASNIKA te je zaštićena Zakonom o autorskim pravima.

Ukoliko želite naše materijale koristiti za edukacijske svrhe, slobodno nam se javite i rado ćemo vam izaći u susret.

Prenošenje sadržaja

Materijali sa PORTALA <https://www.knjigosaur.ba>, također ne smiju biti kopirani, izdavani, prevedeni, ili na bilo koji drugi način distribuirani ukoliko se ne navodi izvor (uključujući poveznicu prema izvornom članku ili naslovnoj stranici PORTALA).

Jagoda ILIČIĆ

PTICA



GLAVNI I ODGOVORNI UREDNIK
Doc. dr. Bajruzin Hajro PLANJAC

IZVRŠNA UREDNICA
Muamera PLANJAC, prof.

GRAFIČKA UREDNICA
Murisa BAŠIĆ

LEKTOR
?

KOREKTURA
Centar za obrazovanje
odraslih •EDUKA BH• Tešanj

CIP - Katalogizacija u publikaciji
Nacionalna i univerzitetska biblioteka
Bosne i Hercegovine, Sarajevo

Jagoda ILIČIĆ

PTICA

Izdavačko-štamparska kuća
PLANJAX KOMERC doo
Tešanj, 2019.

Kada cvijet pobijedi snijeg
i vjetar zagrlji vrbe,
očekujte me na istoku.
Donosim strah,
donosim jad.
Oblak je moj saveznik
daljine su moj rod
visine su moj dom.
Ja sam ona
kojoj ne možete ništa!

-Okrečite to!- naredila je gradonačelnica dok se tog jutra penjala širokim stubištem u gradsku kuću. Izgleda da je grafit neka drhtava ruka protekle noći ispisala na zidu, ali u brzini i strahu jer su slova bila kriva i nedovršena.

-Sve same gluposti!- dodala je prije nego je prekoračila prag.

-Sve će nas snaći nesreća!- šaputali su radnici i krečili natpis, ali se on, ma koliko puta prešli bojom preko njega, pojavljivao iznova.

-Ukleta boja! –govorio sam vam. Neće ovo na dobro. – govorio je najstariji među nima. Ostali su slijekali ramenima i ponavljali:

-Nikako!

Nakon nekoliko pokušaja koji nisu urodili plodom, odlučili su preko grafita

zalijepiti poster gradonačelnice. Na posteru je pisalo „Naš grad zaslužuje najbolje“. Riječi dom, rod i ništa, virile su sa strane jer poster nije bio dovoljno širok da ih pokrije. Onda je jedan službenik iskružio cvjetove od kolaž papira i zalijepio ih oko postera. Papir je tog jutra kupio sinu, ali je odlučio žrtvovati školski pribor za dobrobit grada i svog posla.

-Držat će do prve kiše!- složili su se ostali i odahnuli.

-Izgleda kao da je neka učiteljica napravila pano!- pokušao se našaliti jedan. Nisu se nasmijali. Predskazanje ispisano na zidu ledilo je osmijeh. Bilo je lako prekriti riječi posterom, ali je mnogo teže bilo utišati glasine koje su počele kružiti gradom.

-Jeste li čuli?

Tako su počinjali razgovori na svim javnim mjestima. Ljudi su zabrinuto gledali u nebo iščekujući i strahujući. Panika je dobila stvarne obrise kada je Gradska uprava zamolila vrtlare da odgode sadnju cvijeća. Objasnili su svoju odluku lošim vremenom.

Vrtlari su u strahu od proročanstva otišli korak dalje i na svoju ruku iskopali sve lukovice visibaba i šafrana. Radili su to veoma nježno i uz obećanje da će ih vratiti u zemlju čim opasnost prođe. Uništavanje vijesnika proljeća nije moglo proći nezapaženo u školskim učionicama.

Sindikata osnovnog obrazovanja sazvaio je naučni skup pod nazivom „Uništavanje elementarnih prava na godišnja doba“ i uputio pozive svim nastavnicima nižih razreda. Kao povod su naveli depresivno stanje u školskim zbornicama.

Val neradovanja razlio se u domove, po trgovima i ulicama. Jedni su odobravali postupke vrtlara, plašeći se i sami onih užasnih riječi koje se nisu dale izbrisati sa zida Gradske kuće. Drugi su držali stranu prosvjetnim radnicima, ali nisu išli dalje od komentara podrške na društvenim mrežama. I njih su pisali skrivajući se pod nadimcima.

Iako je cijeli grad odbio proljeću ukazati gostoprimstvo, ono se rascvjetano i raspjevano pojavilo u gradu s prvim toplim kišama i izmamilo behar na krhkim voćkama u parkovima. Ptice su pjevale na sav glas usprkos upozorenjima gradskog ornitologa da to rade tiše i da ne prizivaju nesreću. Onda je, u jednom usamljenom kutku gradskog parka, zaboravljena od svih, procvjetala visibaba. Nisu je opazili na vrijeme. Proljetni vjetar odnio je glas u daljine i te večeri se sjenka s istoka počela primicati gradu kao neki tamni oblačić koja postaje sve veći i strašniji..

Jorg Ljubičanstveni

Mjesto u koje se pošast vraćala na kartama svijeta bilo je zabilježeno pod imenom Grad. Priljubljena uz gradske zidine, tekla je rijeka u čijim se valovima nije ogledao nijedan most. Gradske ulice žurile su prema glavnom trgu i zaustavljale se pored velike gredice pune ljubičica. Brižno njegovane, mirišljave i ohole, cvjetale su cijele godine kao neko cvjetno plemstvo kome se nijedna travka korova nije usuđivala primaknuti bliže od kamene, niske ogradice. Gredica s ljubičicama bila je uzdignuta kako bi se cvjetovi mogli vidjeti i omirisati bez dubokog saginjanja a iznad nje, zagledan u daljine, blistao je granitni spomenik Jorga Ljubičanstvenog.

Priča o ljubičicama bila je prva priča koju bi upamtila mala djeca rođena u Gradu. Bila

je to divna, ljubičanstvena priča o jednom cvijetu i jednom hrabrom putniku i glasila je ovako:

Daleko, daleko, tamo gdje Sunce čuva svoj jastuk, nalazi se čudesna zemlja. Nijedan putnik ne može baš lako stići tamo jer su putevi koji vode do nje tako opasni i sakriveni da se samo oni najuporniji mogu pohvaliti da su se odmorili na sunčanom jastuku i to krišom, jer je sunce ljubomorno na svoju posteljinu.

Ovo nije priča o kukavicama. Ovo je priča o najvećem heroju našeg grada – Jorgu Ljubičanstvenom. Dok je bio mali, Jorg je volio cvijeće, pogotovo ono ljubičastih latica. Sanjao je o tome kako će kada odraste krenuti na veliko putovanje. Zato je Jorg marljivo učio u školi, (ovu rečenicu su u priči dopisale učiteljice), slušao svoje roditelje, pogotovo mame (ovu rečenicu su dopisale mame) a najviše je vodio računa da svake večeri opere zube i noge kako bi lijepo sanjao. (Vjeruje se da je ovo dopisao gradski pedijatar).

I tako je Jorg porastao velik, zdrav i pametan, taman kakav treba biti junak jedne priče i jednog grada. Čim je naučio sam sebi pripremiti doručak, Jorg se počeo

pripremati za putovanje. Naoštrio je sve svoje olovke i složio sve svoje čarape u putnu torbu. Onda je, jednog jutra, otišao iz grada. Godinama se ništa nije znalo o njemu sve dok se jednom nije pojavio na gradskom trgu.

Kamo je putovao i s kakvim se nevoljama borio, nije govorio. Baš kao što i Trnoružica tolika stoljeća odbija pričati o čemu je sanjala svih onih stotinu godina.

-Slijedio sam sunčev trag.- rekao je onima koji su ga došli slušati. Pogledajte kakav sam prekrasan cvijet našao.

Iz svoje je torbe uzeo neki zamotuljak. Svima je zastao dah kada je tajna zamotuljka bila odmotana. Na Jorgovom dlanu ukazao se prekrasan cvijet.

-Ljubičica! – pobjedonosno je rekao. Ja sam je donio u naš grad.

-Nije li p r e k r a s a n?

-Gdje si našao tako p r e k r a s a n cvijet?- pitali su, oponašajući njegovo naglašavanje glasova.

-Daleko, daleko. Tamo gdje Sunce čuva svoje čarape. Južnije od njegovog jastuka, naravno.

Gradski botaničari bili su očarani. Oprezno su se približili cvijetu i u nevjerici

zagledali njegove baršunaste, mirisne laticice.

-Posadit ćemo ovaj cvijet na gradskom trgu.

Odnekud se pojavilo proročanstvo koje kaže: Ako se omladi, naš grad će zauvijek biti sretan.

-Kako grad može biti sretan?- pitala bi djeca.

-Ako su oni koji u njemu žive sretni!- odgovarali bi oni koji priču pričaju.

Jorg je pažljivo zasadio ljubičicu. Sedam su dana, svakog jutra, stanovnici grada zalijevali ljubičicu i to samo vodom s najstarijeg izvora. Sedam su joj dana pričali priče za laku noć. Osmog je dana pored nje nikla još jedna ljubičica i grad je odahnuo.

-Čekaju nas godine čiste, blistave sreće! – objavio je Jorg.

-On je naš grad učinio posebnim! – govorili su stanovnici grada i radovali se što tako posebno biće živi zajedno s njima i što tako poseban cvijet cvjeta u njihovoj blizini.

Uskoro je grad donio odluku da na svoju zastavu postavi ljubičicu i taj su dan svi počeli slaviti kao Dan Grada. Jorg je, nakon dugo godina, otišao na svoje drugo

putovanje s koga se nikad nije vratio. Gradski oci su pretpostavili da je na tom putovanju Jorg pronašao Sunčev džep.

I sada Jorg spava na ljubičastoj Sunčevoj maramici u Sunčevom džepu. –završavale su priču mame.

-Ako se Sunce prehladi, teško njemu!-
brinula su djeca.

-Sunce nikad nije bolesno! - odgovarale su one. Zato što jede zdravu hranu i svaki se dan kupa u rijekama svijeta.

Potomci ljubičica koje je Jorg donio u grad cvjetale su na trgovima, balkonima, ispred škola. Gradski praznici počinjali su tako što su svi uz pjesmu, okopavali svoje cvijetnjake.

Djevojčice su u tom gradu nosile ljubičanstvene a dječaci jorgastične nadimke. I svi su, baš kao što je Jorg i prorekao, bili sretni i zadovoljni.

U Gradskoj je upravi sjedila gradonačelnica duge, ljubičaste kose. Na prvim gradskim izborima pobijedila je kandidata koji je želio sagraditi most preko rijeke. U svojim ga je govorima ocrnila kao neviđenu opasnost koja u njihov mirni grad želi dovesti nepoželjne, brdske ljude koji (to svi znaju), lutaju divljinama s druge

strane rijeke. Nudila je cvjetnu budućnost a grad je bio oblijepljen posterima na kojima se smješila dok su joj u rukama počivale ljubičice.

„Cvjetna budućnost“, pisalo je na posterima. Nakon što je pobijedila na izborima, donešen je zakon koji je branio nepotrebno raspisivanje izbora za gradsku upravu sve dok građani ne iskažu potrebu za tim. I ta-ko je Veličanstvena Ljubičanstvena mirno vladala prvih deset godina.

Sve dok se nije pojavilo novo, mračno proročanstvo koje je na grad navuklo crne oblake i još crnje misli.

Proljeće u kome se sve promijenilo

Kažu da je pošast najavio zagonetni natpis na kome su drhtala ona uplašena slova na gradskoj kući koja su se uporno pojavljivala iako su ih pokušavali obrisati na sve moguće načine. Nikada se nije saznalo čija ih je ruka ispisala ni kako je glava koju su ruke slušale, znala za opasnost koja se sprema.

Slavio se Dan ljubičica kada se sjenka nadvila nad Trgom ljubičica i ispustila krik od koga se svima zaledila pjesma u ušima. Nisu se usudili pogledati u nebo. Skup je zasula kiša grančica i kamenčića. Svi su pobjegli u svoje kuće, zaključali vrata i navukli zastore. Krik je odzvanjao gradom dugo u noć. Drugog se jutra u izvanrednoj emisiji gradskog radio programa oglasila gradonačelnica:

-Dragi sugrađani, važno je da u ovim

teškim vremenima sačuvamo svoju sreću i svoj mir. Nesreće dođu i prođu. Nada je ono što smo posadili zajedno s našim ljubičicama. Nemojmo dopustiti da nam je nekakva leteća neman oduzme. Izađite hrabro na ulice i nemojte se plašiti kao što se nije plašio ni naš veliki Jorg Ljubičasnstveni kada je kretao na svoj put.

Građane je obuzela neka hrabrost za koju nisu ni znali da je imaju. Izašli su iz svojih domova za razliku od gradonačelnice koja se sakrila u svom uredu a dva reda stražara smjenjivala su se ispred njenih vrata.

Grad o kome se ne govori

Sjenka se pojavljivala tamo gdje su je najmanje očekivali i sijala strah.

- Kako se samo ova nesreća sručila na nas?- pitali su se.

- Poslali su je iz Grada o kome se ne govori.
- šuškalo se sve hrabrije i hrabrije.

Stanovnici Ljubičanstvenog grada njegovali su, zajedno s ljubičicama i jednu lijepu osobinu. O ružnim stvarima, jednostavno, nisu govorili. U svakom se kutku svijeta gnijezde čudna vjerovanja i još čudnija sujevjerja. U ovome je na ljestvici groznih stvari, na samome vrhu bila plava boja. Vjerovalo se da ljudi koji imaju plave oči mogu baciti urok na one koje pogledaju. Nesretne plavooke djevojke su se veoma teško udavale. Po pravilu, nikad za najuglednije

sinove grada. Novi ljudi u gradskoj upravi pokušali su učiniti nešto da se plavookim ljudima pomogne, ali su svi ti pokušaji neslavno završavali.

„Stop diskriminaciji“- poručivali su sa skupova predavači koji su u stvarnom životu prelazili na drugu stranu ulice kada bi im u susret dolazili plavooki ljudi.

Teško se bilo boriti protiv drevnih vjerovanja pogotovo uz znanstvenike koji su trošili silne količine papira kako bi dokazali da u prekrasnoj ljubičastoj boji nema ni trunčice plave i da tu istinu samo smutljivci i izdajice dovode u pitanje. Na tu je temu napisan niz doktorata i znanstvenih studija koje su odbranjene sa sjajnim ocjenama i priskrbile njihovim autorima cijenjene titule i priznanja kao što su Vitez reda ljubičica ili Junakinja prve ljubičice.

Zašto je Grad bio takav neprijatelj plave boje? Istina leži u činjenici da je Jorg Ljubičanstveni bio strastveni protivnik plave boje. Čime je ta mržnja bila potaknuta nije se ni znalo ni o tome govorilo.

Prava nesreća nije se krila u pogledu malobrojnih, plavookih građana. Bilo ih je malo jer su roditelji djece koja su imala nesreću da budu rođena plavih očiju plaćali

skupe leće koje su mijenjale boju pogleda. Krila se se u gradu s druge strane rijeke preko koje nisu bili sagrađeni nikakvi mostovi.

Baš kao što u svim gradovima i selima svijeta ljudi uče svoju djecu lijepom ponašanju, tako su i u Gradu mnogo držali do toga da sva djeca budu dobro odgojena.

Kada bi ih korak ili pogled odveo prema rijeci, majke su počinjale s upozorenjima:

-Ne gledaj na tu stranu! Tamo nema ništa.

Iako su se zidine drugog grada jasno mogle vidjeti s obale kao i sa prozora kuća koje su bile bliže rijeci, stanovnici su od pelena učeni da to što vide nije ništa. Kao neka dosadna fatamorgana u koju se kolektivno odbija povjerovati.

O gradu s druge strane rijeke znalo se samo da se također zove Grad i da je u njemu nekada živio strašni neprijatelj velikog Jorga. O čemu je bila riječ, nikome nije padalo na pamet istraživati.

-Da je to bilo neko dobro stvorenje, naš ga Jorg sigurno ne bi mrzio. –govorili su prkosno. Čovjek koji je toliko volio ljubičice, nije mogao mrziti lošu osobu.

Zašto bi dobar čovjek mrzio bilo koga, to je opet, bila tema o kojoj se nikada nije raspravljalo.

Kada se pojavila sjenka i počela mučiti stanovnike i mutiti njihov mir, zatekla je nespemne sve gradske dušebrižnike. Nitko nije imao vremena pripremiti ih na to da, poput onog n i š t a preko rijeke i ovu napast pokušaju ne vidjeti i ignorirati.

Bilo je lako ne govoriti o zabranjenim stvarima, ali veoma teško o nečemu što je letjelo iznad njihovih glava i gađalo ih kamenčićima i grančicama.

Od stvari koje inače ne bi trebale letjeti, stradale su glave svih uglednijih stanovnika grada. Učiteljice su dolazile na nastavu s oblogama umjesto šešira, gradski sudac imao je kvrgu posred čela a profesori nisu ni izlazili na ulicu bez kacige ili šerpe pri ruci.

Čudno je bilo to što su glave djece i pojedinih stanovnika bile pošteđene čak i nag-rađene posebnim znacima milosti kao što su latice cvijeća.

Plavooka djevojčica

Te prve godine, kada je leteći tiranin stigao u grad, rodila se djevojčica.

-Ljubav mamina!- tepala je mama.

-Sreća tatina! - govorio je ponosni otac.

I raznježena mama i sretni otac uzdisali su nad kolijevkom sakrivajući jedno od drugoga tugu što je njihova djevojčica svijet ugledala očima plavim kao vedro, jutarnje nebo.

-Možda se boja promijeni, izblijedi!- tješili su jedno drugo. Sve bebe imaju plave oči.

Djevojčica je rasla a njezin pogled nije mijenjao svoje plavetnilo.

- Baš me briga za tog Jorga Ljubičanstvenog. On više nije ni živ a moja djevojčica jeste i ja je volim najviše na svijetu! - govorio je otac tiho i prkosno.

Majka se slagala s njegovim riječima, ali ga je molila da ih izgovara tiše kako ne bi navukli na sebe još neku nevolju.

Nijedna sreća ne dolazi sama baš kao ni nesreća.

Djevojčica je, još dok je bila u pelenama, pokazivala znakove alergije na ljubičastu boju. Plakala je kada bi joj obukli ljubičaste haljinice, u ljubičastoj posteljini je ostajala budna cijelu noć. Očajni roditelji su je pokušavali liječiti sirupima, čajevima, svim lijekovima za koje su čuli. Otac je čitao stare knjige pokušavajući pronaći neki drevni lijek. U gradskoj su bolnici samo odmahivali glavama.

-To je neka teška i jedinstvena bolest za koju nikad nismo čuli!- govorili su. Možda se izgubi sama od sebe!

B(l)ogovske vijesti

Gradonačelnica je nakon prvih deset godina svoje vladavine u grad uvela internet. Potrošeno je mnogo novca iz gradske kase a stanovnicima se pružila još jedna mogućnost da najbrži način saznaju mnogo toga o čemu nisu ni razmišljali nikad prije. U početku se, svakoga jutra, gradska uprava oglašavala preko svoje stranice sa savjetima za taj dan.

Nakon nekog vremena, ovu su dužnost preuzele blogerice čiji su ljubičasti blogovi puni najmirisnijih vijesti bili čitani do kasno poslijepodne.

Nekolicina građana odbijala je čitati blogove. Osnovali su Klub onih koji čitaju knjige. Na čelu se našao otac plavooke djevojčice kojoj su nadjenuli ime Vilma, po slavnoj spisateljici čije su knjige djeca u

drevnim vremenima čitala za lektiru.

„Ukinuti lektire“ bila je još jedna od zadaća koje je sebi postavila gradonačelnica. Razlog je ležao u zaboravljenom dnevniku u kome su se kočoperile jedinice koje je ona, dok je još išla u školu, zaradila zbog nepročitanih lektira. Vjeruje se da je već tada počela sanjati o političkoj karijeri u kojoj čitanje knjiga samo usporava političko djelovanje.

Knjige zamračuju stvarnost, nude nestvarnu viziju svijeta, govorila je ona na svojim političkim skupovima. I na kraju krajeva, t e š k o ih je čitati. Njezini su je glasači oponašali sve dok se kolektivna odbojnost prema knjigama nije ugnijezdila u svim javnim prostorima.

Samo je još nekolicina tvrdoglavo odbijala prihvatiti novu modu i redovito odlazila u gradsku knjižnicu u kojoj je volontirala sumorna knjižničarka. U gradskom proračunu se nisu mogla pronaći sredstva za njezinu plaću.

Sukob blogerica i članova Kluba počeo je šalama.

-Danas će na gradskom trgu dijeliti kupone za popust u gradskom zabavnom parku. Naravno, Oni koji čitaju knjige neće ih

dobiti jer oni n e č i t a j u vijesti s interneta!

Takvim se šalama smijao cijeli grad. Ubrzo su članovi kluba i javno postali predmet podsmijeha. Vremenom su šale blogerica postajale sve oštrije. Šale su prerasle u upozorenja na opasnost.

Oni koji čitaju knjige ne idu u korak s vremenom. A veoma je v a ž n o da svi držimo isti korak, zar ne?! - pisale su u svojim postovima.

Ima među njima i onih koji djeci od ranih dana guraju knjige pod nos. Što je strašno! Zna se da ti tekstovi znaju izazvati ozbiljne poremećaje u rastu i govoru da ne govorimo o tome što se ne zna ni o čemu sve pišu.

Ovakve su postove počele pisati nakon što je neki brižni građanin u parku ugledao Vilmine roditelje kako djevojčici čitaju slikovnicu.

-Odrasli imaju pravo živjeti kako žele, ali izložiti dijete opasnostima u najranijem djetinjstvu, jeste z-l-o-č-i-n.

Uskoro je šira gradska zajednica na Klub počela gledati kao na neku opasnu sektu. Budući da je Vilma bila najmlađi član kluba čime su se njezini roditelji neizmjereno ponosili, javnost je počela ukazivati na opasnosti kojima je dijete izloženo i protiv

svoje volje. Vjerovalo se da nitko pri zdravoj pameti ne bi tako rano i dragovoljno pristao na listanje i čitanje knjiga.

-Jadno dijete!- šaputale su zabrinute gradske tetke. Raste tako izvan svog vremena.

-U kući nemaju internet!- uvijek bi rekla barem jedna od njih.

-Tužno. Plavooka, bolesna i još sasvim izopćena.

Ured koji je brinuo o dobrobiti djece nekoliko puta je slao službenike na vrata Vilmine kuće. Uvijek bi bili ljubazno primljeni i ponuđeni keksima koje je, po nekom obiteljskom receptu, pekla Vilmina majka.

- Dobar dan! – pozdravljala bi ozbiljna gospođa.

- O, dobar dan!- osmjehivala se mama ljubazno. Uđite, samo uđite. Danas još nismo pospremili, ali nam to nećete zamjeriti. U stanu je vladao kreativni nered a stolići i police bili su zatrpani knjigama iz kojih su virili pokazivači stranica.

-Vi pretpostavljate zbog čega sam došla!- nastavljala je gospođa pokušavajući zadržati službeni ton.

-Ništa ja ne pretpostavljam. Znaite, moj djed po ocu bio je veliki istraživač. On je

govorio kako nijedan dobar zaključak ne možete izvesti iz pretpostavke. Uvijek treba poći od činjenica. Tako je on jednom...

I sirota gospođa bi bila uvučena u priču s mnogo likova, događaja i poučnih razmišljanja. Susret bi se uvijek završavao kasno u noć, krajnje prijateljskim stiskom ruke. Tata i mama smjenjivali su se u brizi oko gošće. Dok je jedno pričalo drugo je kuhalo i postavljalo stol. Neljubičanstvena djevojčica je prala suđe i pospremala bez ikakve pobune što je brinulo gošću u kratkim trenucima predaha od priče ili jela.

Djeca su u školi neprestano zadirkivala Vilmu.

- Vilma je glupo ime!- rekla je djevojčica roditeljima jednom za vrijeme ručka.

- Oh, krasno! Pubertet je napokon stigao! – uzviknuo je otac i zadovoljno pljesnuo rukama. Mama joj je donijela enciklopediju s imenima u kojoj su bile opisane sve Vilme koje su učinile nešto dobro u svom životu.

-I ti ćeš jednom uraditi nešto dobro, nešto po čemu će te pamtiti!- završio je razgovor otac i obrisao naočare.

I tako je Vilma nosila svoje ime i bila obilježena kao jedina djevojčica koja nema

pojma o čemu pišu Ljubičanstvene.

-Škola, fakultet? Kako će to sve preživjeti, jadno naše dijete! - jecala je često njezina majka u zagrljaju oca koji je s beskrajno mnogo nježnosti pokušavao pomoći svima koje je volio.

Šest Ljubičanstvenih

-Jutros će naš grad obasjati sunce. Neka vas kišni oblaci ne zavaraju! -govorila je Prva Ljubičanstvena i treptala više nego je bilo potrebno. Njezine trepavice su bile dugačke kao nečije šiške i guste kao četka za krečenje. Zbog njih je i zaslužila naslov Prve oko koga se otimalo i pet ostalih. Nisu samo njezine trepavice izazivale divljenje. Bile su tu i obrve iscrtane po posljednjoj modi u cik - cak. Kao neke stepenice. Prva ljubičanstvena kupila je, potajno, pravo na jedinstvenost svojih obrva i trepavica pa su u salonima za uljepšavanje odbijali ugraditi trepavice te dužine nekom drugom.

-Kišni oblaci su samo zavjesa, kulise koje će se uskoro podići i na pozornicu će izaći toplo i sjajno s u n c e.

Posljednju je riječ razvukla kako bi njezina objava dobila na dramatičnosti.

Ostalih pet blogerica prognozerki slijedilo je objave Prve i pisalo postove slične njenima. One su znale sve i bile su najbolje u svemu. Barem u onome što je svima bilo važno. Svi su stanovnici Grada dan počinjali pregledom njihovih postova koje su objavljivale na društvenim mrežama. Imale su i kanal preko koga su emitirale prognoze.

Tako je danima većina stanovnika, umotana u kabanice i s velikim kišobranima koji su ih slabo štitili od snažnog pljuska koji nije prestajao, govorili jedni drugima s osmijehom:

-Kakav divan, sunčan dan!

- O kakvom sunčanom danu govorite?-
pobunio se jednom gradski meteorolog.

-Zar ne vidite kako pljušti kiša? Ne trebaju vam nikakvi mjerni instrumenti, nikakvi sateliti...

-Optužujete nas za prevaru, neistinu, laž?-
pitale su blogerice putem svog video kanala.

-Optužujem? Same sebe optužujete. Svi vide...

Kao što to obično biva, ispod objavljenih tekstova i jedne i druge strane pojavili su se komentari.

Ljubičanstvene obmanjuju stvarnost.–

pisao je meteorolog.

Komentari:

Ljubičica Ljubičica: Zašto se vi ne bavite stvarima za koje vas plaćaju. Ostavite umjetnost na miru.

U m j e t n o s t j e razveseliti ljude. Ja sam bila nesretna što pada kiša i onda sam pročitala da tu negdje ima sunce i sad sam vesela cijeli dan. Čak i ne primjećujem kišobran u ruci.

Jorgovanov Nećak: Stvarno, neki ljudi u ovom gradu misle da sve znaju. Ako imate diplomu meteorologa, ne znači da možete vrijeđati ljude. Sramota!

Sivi Oblačić: Čestitke na hrabrosti! Neka progovori stručan čovjek. Nauka je nauka a umjetnost umjetnost.

Tako prolaze oni koji govore i s t i n u. – pisale su ljubičanstvene. A prava istina je da poslije svake kiše stiže sunce. Mi znamo da ono ne odlazi i ne dolazi. Mi ga čuvamo u našim srcima. Meteorolog vrijeđa naše najintimnije doživljaje stvarnosti.

Komentari:

Kišni Osmijeh: Stari ljudi nemaju pojma kako žive nove generacije. Trebalo bi im zabraniti pristup internetu.

Istinita Prognoza: Glupače!

Kao što se i dalo zaključiti, većina

komentara pisana je pod lažnim imenima. Posljednji komentar je izazvao pravu oluju.

Ljubičanstvene su bile toliko povrijeđene a javnost zgranuta, da su zatražile od gradskog hakera podatke o osobi koja se krije iza *Istinite Prognoze*. Ubrzo se otkrilo da je nadimak pripadao meteorologu. Ljubičanstvene su se obratile sudu optužujući ga za uznemiravanje i dovođenje na loš glas.

-Zar ne vidite i sami koliko njihovo pisanje šteti sagledavanju istine?- branio se jadni meteorolog. Na njegovu su stranu stali svi stariji stanovnici grada.

- Nečuveno! U naše vrijeme je bilo nezamislivo ne vjerovati nekome iza koga stoji škola i diploma.

-Mi smo se umjetnički izražavale!- branile su se Ljubičanstvene.

Uz njih su bili mladi koji su se bunili protiv bilo kakvog nametanja od strane odraslih pa bila to i vremenska prognoza.

-Vrijeme je onakvo kakvim ga mi doživljavamo!- nastupali su složno.

Iz suda su izašli s kaznama za narušavanje javnog reda i mira. Od tada su se Ljubičanstvene malo manje bavile vremenom. Posvetile su se izazovima koje su smišljale svake srijede.

-Profesor sporta danas će izvesti preskok

preko šest strunjača u gradskom parku.-
pisalo je jedne srijede.

-Navijamo za vas!- rekao je zbunjenom profesor u njegov kolega.

-Divni moj sine, znala sam da ćeš me učini ponosnom!- govorila je njegova majka preko telefona.

-Tata, obuci kakvu modernu trenerku. Ljubičanstvene vole ljude sa stilom!- savjetovala je profesora njegova kćer. Njegov odgovor nisu ni očekivali niti su skakanje preko strunjača doveli u pitanje.

Jadni je profesor tako stavljen pred svršen čin. Ako to ne učini, njegova karijera i položaj u gradu bit će ozbiljno ugroženi. Na trgu se okupilo mnoštvo u iščekivanju preskoka. Sve se završilo u gradskoj bolnici u kojoj je glavni junak internetskog izazova, slomljene noge, potpisivao autograme oduševljenim medicinskim sestrama.

Oni koji čitaju

Oni koju su željeli postati članovi Kluba onih koji čitaju knjige morali su proći kroz inicijaciju. Polagali su testa iz književnosti i pisali esej. Vilmin otac čuvao je rukopis svog eseja ukoričen u finu vještačku kožu na čijoj je naslovnici pisalo „Vilenjaci i ljubičice“. Odmah pored njega na polici, stajao je rukopis umotan u satenske korice na kojima su bile pričvršćene prve Vilmine cipelice. Ispod cipelica je pisalo: „Majčinska ljubav u djelima stranih autora“.

Iako su njihovi susjedi tvrdili drugačije, u Vilminoj je kući, dok je bila mala, postojao priključak za internet. Odluka o njegovom isključivanju donešena je jednog popodneva u kome je mama zatekla Vilmu kako čita blog Prve Ljubičanstvene.

- Kad ja odlastem otvorit cu ljepsi i pametniji blog i na njemu cu pisati samo ono sto ja mislim.

Vilma je znala čitati, ali ne i izgovarati pravilno sva slova.

-Ugasi to dušice! - pokušala je nježno skrenuti misli svoje djevojčice uznemirena majka.

Nakon što su te večeri smjestili Vilmu u krevet, zabrinuti roditelji su dugo razgovarali o onome što se dogodilo.

-Zamisli da stvarno kaže svima o čemu razmišlja?- rekao je otac.

-Dragi, mi smo je učili da govori uvijek ono što misli. Kako ćemo je sada učiti drukčije? Ona nije računlo pa da se restartuje i vrati na početni program.

-Njezina budućnost je u pitanju. Istina je da nikad neće imati pristojan život i dobar posao ako bude uvijek bila suviše iskrena. Mogla bi, radi svojih izjava, završiti kao onaj nesretni meteorolog. Karijera mu je uništena, svi ga se klone, njegovo mišljenje više ne vrijedi ništa

-Ništa!- uzdahnula je mama.

Jedino čega su se jadni ljudi dosjetili bilo je isključivanje s mreže. Taj očajnički potez nije mogao proći neopaženo. Tajne imaju nezgodnu osobinu da se išunjavu iz kuće

svog vlasnika pa je i ova, nekako, dospjela u javnost.

-Nadamo se da ih u budućnosti neće biti više. Treba pojačati mjere u školama. – govorili su pedagoški savjetnici.

-Mi smo posebni, jedni i jedini, poznati po svojoj ljubičanstvenosti!- započinjala je svaki svoj govor gradonačelnica a građani su joj oduševljeni i obuzeti ponosom, pljeskali do iznemoglosti. Čak i oni koji nisu bili plaćeni za to.

Nevolje gradskog špijuna

- Dijete bi, kada odraste, moglo biti veoma opasno. Te roditelje treba poslati u zatvor. Njihova neodgovornost mogla bi koštati cijeli grad, - izjavila je na jednoj sjednici Vilmina razrednic, nakon što je Vilma najpopularnijoj djevojčici u odjeljenju rekla da je glupa.

Zapisnici sa školskih sjednica direktno su prosljeđivani u ured gradonačelnice.

-Siguran grad vodi brigu o svojim stanovnicima dok su još u pelenama!-govorila je ona na sjednicama gradskog vijeća.

Djeca na koje bi učitelji ukazivali pomno su se pratila. Svake se godine javljala ideja da se pored postojećeg, uposli još jedan, špijunski šegrt. Nevolja je bila u tome što

je tog kadra na tržištu rada nedostajalo pa su njihove usluge rasle do astronomskih visina. Budžet nije mogao podnijeti plaću još jednog. Ovaj, koga su već imali, savjesno je obavljao svoj posao.

- Držat ćemo je na oku!- obećavao je. Mala djeca - mala nevolja. Velika djeca - velika nevolja. Uvijek treba biti na oprezu.

Vilma je propustila prvo otvaranje bloga koje se svim ostalim djevojčicama događalo u osmoj godini života. Njezini roditelji nisu priredili zabavu povodom prvog posta koga bi trebala objaviti njihova djevojčica. Otišli su tako daleko da su zabavu upriličili povodom prve knjige od dvjesto strana koju je pročitala njihova jedinica.

U školi je Vilma imala sve petice, ali nijednog prijatelja ili prijateljicu. Bilo je djevojčica koje su željele razgovarati s njom, ali su Vilmi razgovori o trepavicama Prve Ljubičanstvene bili toliko dosadni da je birala društvo knjiga i propuštala dragocjene ruke prijateljstva koje su se sve rjeđe pružale što je ona više rasla.

-Odakle, samo, nabavlja te knjige?- pitalo se gradsko vijeće staraca.

- Grad bi trebao ispitati koje knjige

posjeduju Oni koji čitaju. Tu je i stalna izloženost toksičnosti olova kojima su knjige ispisane.- upozoravala je liječnička komora.

Gradonačelnica je, naposljetku, odriješila kesu i dopustila gradskom špijunu korištenje sredstava za posebne namjene kako bi Vilmu, njezine roditelje i sve Koji čitaju, držao pod budnom paskom. On se ozbiljno prihvatio svog zadatka. Učlanio se u gradsku biblioteku. Vilma je, svakog ponedjeljka, uzimala nove knjige. Kada bi ih vratila, on je uzimao iste te knjige i čitao, hvatajući bilješke.

Nakon nekoliko ponedjeljaka zatražio je pomoćnika i bolovanje.

-Glava mi puca!- objašnjavao je.

-Imate proširene zjenice!- govorila je liječnica i zabrinuto mahala glavom.

-Mislim da biste vi i pomoćnik morali podijeliti knjige po žanrovima. Vi uzmite romane za djecu i naučne knjige a on neka čita trilere i horore. Mlađi je pa će posljedice osjećati kraće i bit će ga lakše liječiti.

-Sve je počelo od čitanja Potrage za blagom. Čim sklopim oči učini mi se kako i na mene čeka neki put, neka tajna karta... I onda ne mogu spavati. Samo bih putovao, tražio...ne ovdje. Negdje drugdje. A budan

itekako znam da je ovdje najljepše i da nemam što tražiti negdje drugdje. Javljaju mi se želje koje nisam imao. Moj je posao doveden u pitanje. Mora da postoje neki lijekovi protiv toga.

-Mislim da bi za vas bilo dobro da dan započinjete jednostavnim tekstovima koje piše Prva Ljubičanstvena. Njezin je blog divno utočište. Smirit će vašu uznemirenost, uljuljhati vas u svakodnevicu, objasniti vam kako su male stvari vrijedne pažnje. Pripremit će vaš um. Ispuniti ga primjerenim sadržajem. Onda vam nikakve čudesne knjige neće moći tako strašno nauditi - objašnjavala je liječnica.

Onaj koji sije strah s visina i novo računanje vremena

Djevojčica koja ne voli ljubičasto bila je mala nevolja naspram one koja je, od proljeća do jeseni, vrebala na gradonačelnicu i cijeli grad. Nakon nekoliko godina svi su počeli računati vrijeme od prvog proljeća kada se proročanstvo i ono što je proreklo, pojavilo u gradu.

Da je u pitanju ptica, saznali su tek u petoj godini kada je jedan neoprezni profesor podigao glavu u nezgodnom trenutku. Iako mu je oko danima bilo ljubičasto, ponosno je objavio kako je to mala cijena za dragocjeno saznanje koje je objavio svojim sugrađanima.

U kalendarima koje su građani na svoje adrese dobivali svake Nove godine pisalo je:

Neka nam bude sretna nova godina.
Podsjetimo se prethodnih:

Godina prva: Godina u kojoj je pošast unakazila kip našeg Jorga Ljubičanstvenog i uništila čajanku naše gradonačelnice.

Pored ovog dijela teksta Vilmini su roditelji dopisali: Rodila se naša djevojčica.

Godina druga: Čim je doletjela, pošast je unakazila sadnice ljubičica. Nastradali su posljednji naraštaji ovog jedinstvenog cvijeta koji raste samo ovdje i pored Sunčevog jastuka (Vremenom su svi počeli izbjegavati podatak da je Jorg ljubičice, zapravo, našao pored Sunčevih čarapa. Čarape su su se mogle neugodno mirisati a to se nikako nije smjelo vezati za junaka njihovog grada. On je, kao što predanja kažu, uvijek nosio čiste čarape.)

Vilmini su roditelji dopisali: Prohodala naša djevojčica.

Godina treća: Pošast se naselila na našem vodenom tornju. Stanovnicima grada koji se nalaze u blizini smanjili smo poreze zbog neprekidne životne opasnosti.

Vilmini roditelji dopisali: Naša djevojčica zavoljela slikovnice.

Godina četvrta: Nastradao ugledni profesor Nevidić. Neman mu je otela rukopis u kome su bile izložene teorije na kojima je radio cijelog života. Rukopis je završio u rijeci a kako profesor nije načinio kopiju,

sva je mudrost iz ovoga teksta otišla u riblje carstvo.

-Ostali smo uskraćeni za veliku vrijednost!- tužno se oglasila i gradonačelnica na blogu Prve Ljubičanstvene.

Naša djevojčica prvi put išla na pecanje s tatom.

Godina peta: Pošast prepoznata kao ptica. Rječ je o nekom mutiranom obliku muške rode koja svoju agresivnot nosi preko cijelog svijeta i vraća se iz neobjašnjivih razloga u naš grad.

Naša djevojčica pročitala prvu riječ.

Godina šesta: Iako smo se svi nadali da će nas užas ove godine zaobići, zločesta ptica se vratila, iako vidljivo umorna. Nekoliko je dana mirovala u svom gnijezdu a onda je napala vrtlara koji je pokušao ukloniti plave zvončice iz gradske bašte. Poznato je da taj korov izaziva zdravstvene probleme naših sugrađana, ali ih ptica, iz nekog razloga, štiti. Po tome smo zaključili da njezin teror ima neke veze s Gradom O Kome Se Ne Govori.

Naša Vilma krenula u školu.

Godina sedma: Zvončići su se namnožili usprkos akciji Odreda za vrtlarstvo koji je plaćen iz gradske kase.

- Užasno plavo! – javljaju se građani iz perifernih dijelova grada. Pokušavamo se

boriti, ali izgleda da zvončiće raznosi vjetar a njihovom rastu pomaže i Rodan Terorista koji se obrušava na svaki pokušaj njihovog uklanjanja s gradskih površina.

Naša djevojčica pročitala prvi roman za djecu i dobila počasnu iskaznicu Onih koji čitaju knjige.

Godina osma: Rodan se oženio. Dvije pošasti viđene u gnijezdu. Teško nama!

Naša Vilma naslikala najljepši crtež u školi.

Godina deveta: Počela stizati neobična pisma. Rodan pomaže pismonoši nositi torbu. Pismonoša je bio na ispitivanju u policiji, ali od straha nije mogao ništa reći. Izgleda da ptica voli i njega i pisma koja nosi.

Naša Vilma počela pisati pjesme.

Ljeto devete godine svi su upamtili kao najstrašnije u njihovom životu.

Rodan se, jedne noći, uvukao u zoo vrt i oslobodio životinje. Grad se probudio uz riku lavova i tigrova koji su šetali ulicama.

Gradskom lovcu trebao je cijeli mjesec da ih sve pohvata i vrati u kaveze čija su vrata zaključavana novim, olovnim ključevima. Do tada su stanovnici pojeli sve zalihe hrane koju su imali, sve ukrasne biljke iz saksija, sve čokoladne bombone koje su godinama služile kao ukras na novogodišnjim drvcima.

Očajne djevojčice nosile su prošlogodišnje haljinice jer je zbog situacije u gradu, moda kasnila.

Godina deseta

-O ne, vratio se!- uzviknula je očajna gradonačelnica i u panici počela vući traku kojom se spuštaju roletne.

Mora da je imala veoma snažne ruke jer joj je komad užeta ostao u rukama. Roletna je ostala napola odmotana na jednoj strani pa je prozor izgledao kao da nekome namiguje.

Nebo je bilo puno proljetnih oblaka. Ispred gradske kuće cvjetali su jorgovani i ljubičice. Sve se to moglo vidjeti do prije nekoliko trenutaka ako bi neko radoznalo oko željelo pogledati kroz prozorsko staklo.

-Trebate li pomoć?- upitao je pomoćnik koji se ukazao na vratima. Na njegovom su nosu poskakivale velike naočare crnih okvira.

- Cijeli će grad uskoro trebati pomoć!-

odgovorila je gradonačelnica i sjela u svoju kožnu fotelju. Fotelja se zanjihala a ona je nemoćno slegla ramenima. Pomoćnik je polako zatvorio vrata a gradonačelnica se zagledala u papire na svom stolu. Uskoro se na vratima začulo oprezno kucanje. Čovjek koji je ušao izgledao je kao velika lopta.

-Jesi li?- pitala je gradonačelnica tiho.

-Jesam- odgovorio je on i namignuo zavjerenički.

-Barem nešto ide kako treba - rekla je i zadovoljno protrljala ruke.

Neočekivana sreća gradskog hakera

Kada se tog jutra probudio, Windi Devedeset Sedam nije ni slutio da je osvanuo najljepši dan u njegovom životu. Kao i obično, pregledao je pisma koja su pisali građani za koje mu je gradonačelnica naredila da ih drži „na desktopu“. Pročitao je prepisku špijuna i njegovog pomoćnika i kopiju poslao gradskoj upravi. Poslao je virus gradskom bankaru.

-Gradska je kasa napunjena od strane anonimnog donatora. – obavijestila je gradska uprava tog dana. Onda je stigao pismoša s bijelim pismom od koga se hakeru podigla kosa na glavi. Bijela pisma nikad nisu do-nosila ništa dobro. Ovo je bilo potpisano od strane gradonačelnice.

„Poštovani!“, pisalo je. Ovo ćete pismo

nakon čitanja uništiti.

-Aha!- Tajanstvenost! Volim tajanstvenost!- odahnuo je Windi. Početak pisma je nagovještavao neku spletku.

U gnijezdo gradskog zlikovca trebate postaviti minijaturnu video kameru. Ne moram objašnjavati koliko je opasan i delikatan posao koji trebate obaviti. Za svoj ćete trud i izlaganje opasnosti biti bogato nagrađeni, kao i uvijek. Veoma je važno da javnost bude obaviještena o kretanju svog neprijatelja pa ćete, nakon uspješno obavljenog posla, biti odlikovani počasnom lentom gradskog he-roja. Kontraindikacije ovog posla mogle bi biti: lomovi kostiju, pad s vodotornja, smrt.

Naravno, zanemarit ćete posljednje rečenice koje su i napisane samo u slučaju tužbe koje neće biti jer ćete ovo pismo spaliti i smjesta krenuti na toranj. Proljeće samo što nije!

Windi je godinama sanjao brod. Mali, bijeli, brzi brod. Njime bi odjedrio niz rijeku u susret moru. Na njemu bi krstario pučinom, pristajao u dalekim lukama i družio se s neobičnim ljudima koje je opisivao mornar u pismima koje je pismonoša s kašnjenjem donosio njegovoj udovici.

Sve ovo dalo mu je snage dok se penjao na vodotoranj osmatrajući nebo. Da ga je vlasnik gnijezda pronašao, kontraindikacije o kojima je pisala gradonačelnica bile bi samo mala nevolja spram onoga što mu je ta krilata neman mogla napraviti.

U džepu je nosio najmanju kameru koja se mogla kupiti. Bila je u obliku grančice koju je upleo u gnijezdo. Kamera je posjedovala solarne baterije koje su se punile za vrijeme sunčanih dana i tako obećavale dugovječnost.

Silazak je bio težak jer se Windi plašio visine.

Užasna vijest

Gradonačelnici je pročitala vijesti na blogu Prve Ljubičanstvene.

-Vratio se! Vratio se!- objavile su Ljubičanstvene na svim stranicama, zidovima i mrežama u koje su bile upletene. Tvrdile su da su vijest napisale nekoliko sekundi prije nego je njegov povratak bio očigledan i svi su im povjerovali, kao i uvijek.

Načinio je jedan veliki krug iznad grada kao da posmatra i opominje a onda se zaputio u pravcu svog starog gnijezda na tornju iz koga je grad dobivao vodu. Počeo je izbacivati grančice i staro perje klepećući krilima kao neka domaćica koja istresa ćilime pune zimske prašine.

Gradom se pronijela vijest kako treba pronaći kanal broj devedeset devet. Svi su

pojurili u svoje domove i dohvatili daljinske upravljače, tastature, pametne ploče... Ugledali su ga izbliza. Mnogi su od šoka pali u nesvijest jer se u jednom trenutku činilo kako gleda baš u njih.

Windi se uplašio da ptica u žaru pospremanja ne izbac i kameru, ali je ta opasnost prošla kada se krilato čudovište smjestilo u svoj dom i zadovoljno pokrilo krilom.

Odlazak

-Genijalna ideja! - govorili su službenici gradske uprave gradonačelnici koja se od ponosa počela nadimati i izgledati kao paun. Tome je pomagala i frizura koju je, po posljednjoj modi, na njezinoj glvi namjestio gradski frizer.

-Vijesti u pravom trenutku su dragocjena prednost!- odobravali su profesori.

-Sad znamo u koji dio grada treba slati pojačanje! - trljali su zadovoljno ruke policajci.

Nekoliko dana poslije pokretanja kanala devedeset devet, u rijeku je porinut mali bijeli brod na kome je Windi otplovio iz grada. U svojoj je žurbi zaboravio ostaviti upute koje bi objasnile kako isključiti kameru. Nikome nije palo na pamet da bi kamera mogla postati problem.

Sve se vidi, sve se zna

-Nemoj ti meni umoran!- vikala je poštareva žena. Vidjela sam. Umjesto da raznosiš pisma cijeli si sat sjedio u parku i hranio golubove. Sada, lijepo operi prljave tanjure i zalij cvijeće. Ja sam se tako umorna. Jadni je poštar pravio više pjene nego što je trebalo za dva prljava tanjura i gundao protiv izdaj-ničkog video nadzora.

Tako je kanal devedeset devet već prvih dana izazvao brojne nevolje. Kamera je snimala sve što se u gradu događalo. Saznalo se sve što je trebalo biti sakriveno. Gradonačelnica je sada morala ostajati na poslu do kraja radnog vremena pa se mrzovoljna vraćala kući i vikala na muža koji nikako nije uspijevaio pripremiti večeru po njezinoj volji.

Učitelji više nisu smjeli produžavati velike odmore.

Mame više nisu trošile sate u prodavnicama cipela pod izgovorom da imaju neodgodive sastanke a očevi su zaobilazili pivnice s tugom u pogledu. Uskoro je cijeli grad postao pozornica na kojoj se igrao veliki reality show. Svi su imali svoju ulogu. Očajni radnici televizijskih operatera svakodnevno su lijepili reklame sa kojih su se smiješila lica nekada najgledanijih serija ne bi li vratili izgublenu publiku. Ali, strani glumci gubili su utakmicu na domaćem terenu. Susjedi su imali divan pogled na trpezarijski stol jedni drugima, domaćice su krale dobro čuvane recepte, učiteljice su znale koji roditelji nisu čitali djeci priče pred spavanje. Dovoljno je bilo samo ukucati adresu i povećati sliku ekrana.

- Koliko vremena provodite sa svojim djetetom? - pitale su na informativnim sastancima.

-Nekoliko sati dnevno - odgovarao je otac i gledao u stranu

-Aha!- rekla je učiteljica i podigla naočare. Uzela je tablet i izoštrila sliku na tabletu.

-Kamera je zabilježila da ste vi cijelog prošlog mjeseca igrali golf. Sinu ste posvetili ukupno dvadeset minuta i trideset šest se-

kundi koliko je dovoljno za tri svakodnevna pitanja: Jesi li uradio zadaću? Kako je bilo u školi? Gdje ti je mama? Po ovome se vidi da, čak, niste ni sačekali odgovor.

-To mora da je neka greška!- grmio je nesretnik sav crven u licu.

Učiteljica je bila neumoljiva. Kada imaju neoborive dokaze u rukama, one se uvijek pretvore u terminatore.

Pismonoša pjesnik

Ptica je, iz neobjašnjivih razloga, neke stanovnike ostavljala na miru ili im je donosila znakove svoje naklonosti. Jedan od sretnika bio je gradski pismonoša. Nekoć je to bio sretan čovjke. Raznosio je ljubavna pisma, nježna pisma, anonimna pisma. Čekali su ga ispred vrata i ponekad častili kolačima. Ljubavna je pisma nosio u posebnoj pregradi svoje velike torbe. Kako ih je prepoznavao? On je to objašnjavao ovako:

-Svaka školjka upamti šum mora u kome je rođena. Gdje god da je odnesete ona šumi, šumi i ponavlja šapat valova koji su je odnjihali. Tako je i s ljubavnim pismima. Mirišu onako kako samo ljubav miriše i ako oslušneš malo bolje, prepoznat ćeš pjesmu koja pjevaju slova ispisana rukom zaljubljenih.

Bio je to osjetljiv, nježan čovjek. Da je imao vremena, sigurno bi pisao pjesme o pismima i ljudima koji su ih pisali. Ljubavna je pisma, uvijek, odnosio prva jer su oni koji su ih čekali od ranog jutra nestrpljivo cupkali pred vratima.

-Samo ljubav ne može čekati, sve ostalo može! - često je ponavljao.

Ali, došla su nova vremena i ljubavnih je pisama bilo sve manje a računa i opomena pred tužbu sve više. Ljubavna pisma, kao i sva ostala, počela su se slati putem interneta. Pismonoša je ostario, osijedio i nekakva tuga stalno je treperila na njegovom licu kao izmaglica na polju u ranim jutarnjim satima. Pregrada za ljubavna pisma bila je prazna i njegov je posao postao težak. Pisma koja je donosio čak i nisu bila pisma.

„Potrošili ste toliko i toliko vode. Molimo vas da izmirite dug. U protivnom ćete biti tuženi“

„Molimo vas da izmirite dug za čišćenje vaše zgrade...“

I sve tako. Ruke kojima je predavao ta pisma nisu mu uzvraćale kolačima. Kada bi se dan završio, odlazio je u gradski park i gledao ptice. Bili su to jedini radosni trenuci koje je imao.

-Ona bakica čeka svaki dan a ja moram

proći pored nje. Dobar dan, kažem, ali se ona samo okrene i ode u svoju kuću.

-Gu, gu...guguću golubovi kao da razumiju i zobaju sjemenke suncokreta kojima ih časti.

-Znam da ima unuku u dalekoj zemlji i da čeka pismo, ali to pismo nikako da stigne. Dođe, mi, dođe mi...

Tako je, jedne večeri, u njegovim mislima zaiskrila jedna misao i počela ključati neumorno kao golubovi suncokretove sjemenke. Te je večeri poštar sjeo i počeo pisati pismo:

Draga bako, pišem ti nakon dugo vremena...

Svanulo je sunčano jutro i pismonoša je krenuo na svoj posao. Bakica je, kao i uvijek, čekala u dvorištu.

-Pismo za vas!- rekao je lica ozarenog kao da je dobio zgoditak na lutriji.

Starica se u trenutku podmladila. Požurila je lakim korakom i prihvatila pismo kao da je u njemu najveća dragocjenost ovoga svijeta.

Bakica nije bila jedini tužni stanovnik grada. Mornareva žena izgubila je muža u brodolomu. Nadala se godinama da će se pojaviti ili da će barem saznati kako je proveo posljednje dane svog života. I njoj je pismonoša počeo pisati pisma i donositi joj

ih uz objašnjenje kako su dugo lutala s kraja svijeta i kako je pošta tek sada našla načina da ih dostavi.

Ta su pisma bila čudesna i udovica ih je čitala svim svojim prijateljicama uz suze i olakšanje što je njen voljeni u posljednjim danima nije zaboravio. Naučila je imena dalekih luka, nazive vjetrova i običaje čudnih naroda.

U svakoj je ulici živjelo po jedno usamljeno stvorenje. Pismonoša je odlučio donijeti radost svakome od njih. Pisao je po cijele noći ljubavna pisma, nježna pisma, osluškivao tajanstvene želje koje putuju svemirom, istraživao i učio jer nije htio da mu se u tekstu potkrade neka greška koja bi otkrila stvarnog autora teksta. U trenucima predaha zamišljao je sebe kao heroja.

- Mladi ljudi zanose se likovima koji se penju kao pauci ili stižu s dalekih planeta pa dijele pravdu. Ne shvataju kako je za pravdu i radost ponekad dovoljno samo par lijepih riječi, par dobrih rečenica.

Borba s vjetrenjačama

Grad je koristio energiju koje su proizvodile vjetrenjače. Rodan je imao plan, iako je to najčudnija rečenica koja je ikada bi-la napisana o nekoj ptici. Uzletio je jedne večeri iz svog gnijezda i načinio nekoliko krugova iznad grada kao da najavljuje neki veliki događaj. Stanovnici su gledali njegov let sa strepnjom.

-Kad god ovako leti, nešto loše uradi. – govorio je čuvar parka.

Uskoro je u svom velikom kljunu počeo nositi grane i bacati ih na vjetrenjače. Jedna za drugom, vjetrenjače su zastajkivale u svom plesu. Grad je utonuo u mrak. Iz dječjih se soba začuo vrisak.

-Ne radi internet! - odjekivalo je iz svih domova.

Zatočeni u mraku, stanovnici grada su dozivali jedni druge. Obitelji su se okupljale oko ukrasnih svijeća. Te su večeri svi zaspali uz priče najstarijih. Očevi su se prisjetili igara iz svog djetinjstva, djedovi su pričali strašne priče svojim unucima, mame su odmarale jer se od njih nije očekivalo da prave večeru po mraku. Večerali su kokice i voće. Gradonačelnica je u polja s vjetrenjačama poslala veliku ekipu majstora. Istina, oni su ih popravili, očistili i vjetrenjače su ponovno zaplesale na vjetru. Stanovnici su za svaki slučaj, kupili svijeće i društvene igre očekujući još jednu neizvjesnu noć. Bili su u pravu jer je ptica i te večeri kružila iznad grada prije nego se uputila u pravcu vjetrenjača. Sedam je večeri zaredom ostavljala grad u mraku. Bolje rečeno u polumraku. Iako su po danu svi govorili kako se od te ptice ne može živjeti i kako je situacija više nego grozna, potajno su se počeli radovati večerima.

I kada se, osme večeri, svjetla nisu pogasila, djeca su nevoljno otišla u svoje sobe a mame su uzdisale u kuhinjama. Čak su i očevi bez radosnih uzvika, pratili svoje utakmice osvrćući se kao da im nešto nedostaje.

Radosna vijest

Jednog je jutra u gnijezdu osvanulo sedam krupnih, bijelih jaja i grad je obuzela panika.

-Razbojnik će dobiti potomke! - objavile su Ljubičanstvene. Nadajmo se da će se sada smiriti i da će grad odahnuti. Građani su na neko vrijeme, prestali špijunirati jedni druge i počeli gledati što se to događa u gnijezdu. Gradonačelnica je sazvala hitnu sjednicu gradske uprave.

-Nedopustivo je da te male, nevine ptice nastave stopama svog oca!- govorio je školski inspektor. Moramo ih, čim prije, predati ustanovi koja će se pobrinuti da se teror kojim smo svi izloženi ne nastavlja s koljena na koljeno.

-Ptice nemaju koljena!- rekao je ornitolog.

-Kolega, ne prekidajte me!- srdito mu je dobacio inspektor i nastavio govoriti.

-Nemaju ni stope! - dodao je ornitolog tiše. Bio je to veoma tvrdoglav čovjek koji je morao izreći ono što misli.

- Kakvu ustanovu predlažete? - pitala je graodnačelnica umorno.

Zasjedali su već satima a nikakvog rješenja nije bilo na pomolu. Lovac je predlagao da se ptica ulovi i zatvori u zoo vrt. Članovi udruženja za zaštitu životinja vatreno su se usprotivili. Veterinar ga je htio liječiti tab-letama.

-Tek onda bismo nastradali- usprotivio se pedijatar. Možda će sada, kad je postao otac, njegova ćud omekšati i grad će odahnuti. Kad imaš svoju djecu nemaš vremena za nešto drugo.

Sjednica je trajala danima. Ornitolog i pedijatar iskopali su ratnu sjekiru. Gradonačelnica je smršala pet kilograma i tako oduševila Ljubičanstvene koje su danima pisale samo o njenom novom izgledu.

Ptice su se posvetile svom gnijezdu i ptićima koje su iščekivali pa su stanovnici grada, opet, počeli nadzirati jedni druge.

Gradski zatvor bio je pun. Očajni policajci pisali su pisma u kojima su molili upravu grada da nekako ukloni tu nesretnu kameru. Kamera se nije mogla isključiti nikakvim daljinskim upravljačem. Morao se pronaći neki prstić koji bi stisnuo off na njoj.

Haker je nestao iz grada a ostalima je život bio suviše dragocjen da bi ga doveli u opasnost približavajući se gnijezdu svog tlačitelja.

Protesne note

„Spasite grad! U ime budućnosti! Traže se hrabri! Grad će vam biti zahvalan. Zaslužite mjesto s koga ćete gledati grad i odlučivati o važnim stvarima kao da ste u njegovom gnijezdu!“

-Jesu li to one raspisale prijevremene izbore gradske uprave? - pitala se gradonačelnica a mračne misli pravile su sjenke na njezinom umornom licu.

Izazov koji su objavile Ljubičanstvene unio je dodatnu pometnju i nemir. Neki su ga tumačili kao poziv na rušenje gnijezda nasilnika, drugi kao bačenu rukavicu upravi grada koja nije poduzela ništa da se grad oslobodi terora izuzev video nadzora koji je svima zagorčao život.

Vilma je saznala za izazov u školi. Pone-

kad je tražila informacije na računalu u školskoj čitaonici.

-Zar ona zna kako se to radi?- pitale su se djevojčice iz njezinog razreda i podsmjehujući se Vilminoj staromodnoj haljini i čudnoj ogrlici napravljenoj od makarona. One su imale najmodernije tablete. Računalo u čitaonici bilo je kao neki ukras. Samo se Vilma služila njime.

Vilma je navikla da se ne obazire na zadirkivanja. Kao da se kretala nekom ulicom u svijetu nedodirljivih u kome joj takve riječi nisu mogle ništa.

-Možda ljudi iz drugog grada imaju neko rješenje? Mi ne znamo ništa njima – pomislila je i brzo se okrenula oko sebe.

Uplašila se vlastitih misli. U Gradu se smatralo izdajom i sama pomisao na grad koji se nikada nije gledao niti spominjao u razgovoru izuzev s najdubljim prijezirom. Ali, misao koja se jednom rodi ne nestaje tako lako. Pokušala je pronaći neke podatke o nevidljivima, ali ju je program koji je štutio djecu od neprimjerenih sadržaja na internetu upozorio na opasnost.

Isti je program, po nalogu gradonačelnice, bio instaliran na centralnom serveru s koga je wi fi signal stizao u grad. Tako su

stanovnici mogli pretraživati samo one stranice koje je uprava grada smatrala odgovarajućim a takvih je bilo veoma malo.

Zato su blogovi Ljubičanstvenih imali svu slobodu kreacija vijesti jer ih nijedan stanovnik grada nije mogao pošteno provjeriti a vremenom su izgubili i volju za traženjem istine. Bilo im je lijepo u njihovom ljubičanstvenom gradu i nikakve promjene nisu bile dobrodošle. Vilma se uplašila da bi direktor škole mogao saznati o čemu čita a onda joj se ne bi pisalo nikakvo dobro.

Zato se u sumrak zaputila na obalu rijeke. Sakrila se ispod jedne žalosne vrbe i uperila dvogled u pravcu zidina drugog Grada. Sunce je slalo posljednje pozdrave iza brda i jedan njegov zlatni pozdrav zadržao se na staklima Vilminog dvogleđa. Odsjaj je privukao pažnju špijuna i uskoro su sirene oglasile uzbunu. Vilma je prekasno spremila dvogled u svoj ruksak.

-Nešto se događa preko rijeke!- proširila se vijest gradom Ljubičanstvenih.

Uzbuna

Uskoro je preko razglasa stigla protesna nota u d molu.

„Upozoravamo vas da su vaše aktivnosti opažene. Nastavite li s promatranjem naših granica bit ćemo prinuđeni uzvratiti istom mjerom“

Ljudi su pokrili uši kada je poruka bila pri kraju jer je d mol bio zabranjen i izazivao je grčenje mozga. Gradonačelnica nije čekala nego je odmah uzvratila protunotom u c duru:

„Nijedan stanovnik našeg grada nije toliko lud da bi promatrao granice vašeg grada. Dodat ćemo vašu optužbu nizu onih prošlih zbog kojih granice naših posjeda i jesu tako jasno postavljene. Molimo vas da nas ne uznemiravate jer ćemo, u protivnom,

ispaljivati protesne note u c duru svakih osam sati u pravcu vašeg glavnog trga.“

I tako je sve počelo.

Rat notama

Ljubav u gnijezdu u kome su osvanuli goluždravi ptići bila je potisnuta na samo dno ljestvice gledanosti. Većina stanovništva podesila je svoje aktivnosti prema rasporedu ispaljivanja protesnih nota. Gradski propisi očekivali su od građana iskazivanje radosti svaki put kada bi nota u c -duru bila poslata preko rijeke. Prije svakog ispaljivanja, na spomenik bi bile položene ljubičice, jorgovani i ostalo ljubičasto cvijeće.

Suprotno tome, morali su poduzati mjere zaštite od nota koje su stizale iz drugog grada. U tu su se svrhu koristile kape naušnice. Djevojčice su tražile one iz kolekcije JorgXJorg koje su očajnim roditeljima otimale i posljednji novčić iz štednje namijenjene za fakultet. Cvjećari i

krojači su trljali ruke i bogatili se.

-Kako se nismo sjetili da sami izazovemo ovu gužvu?- šaputali su međusobno. Od ovih bi se nota moglo živjeti do kraja života.

Naravno, mušterijama su sve prodavali uz uzdahe što se njihove divne kape, ljubičice i jorgovani koriste u tako neugodnoj situaciji. Uskoro su najsiromašniji građani umjesto ljubičica na trg počeli donositi patlidžane, ljubičasti kupus i luk jer su ljubičice postale preskupe. Bakice su prestale nositi kape pravdajući se kako, ionako, ne čuju dbro.

-Teška vremena!- uzdisao je poštar u parku. Golubova više nije bilo jer su ih note uplašile pa su se sakrivali ispod krovova i u napuštenim kućama.

-Ništa u gradu ne pjeva, ne cvrkuće. Žalost, samo žalost!- jadikovao je gradski ornitolog.

Rat se nastavljao i nikome više nije bilo jasno kako je počeo. Baš kao u svim ratovima. Note su ispraćane polaganjem ljubičica na gradskom trgu na kome je, ponosan i zagledan u daljine, stajao spomenik osnivaču grada Jorgu Ljubičanstvenom.

-Naš grad ne pamti ovako teška vremena! Jedina utjeha jeste istina koju u našem gradu znaju i najmanja djeca. A istina je da smo mi

u pravu!- govorila je gradonačelnica njišući svojom paun- frizurom. Pravila je duge pauze između riječi u kojima je, sa suzom u oku, gledala u Jorgov kip. Ljubičanstvene su snimale i objavljivale njezine govore.

- Naša p r e k r a s n a! – pisalo je ispod video klipova.

Plan

-Ovo se više ne može izdržati!- govorio je Vilmin otac majci za vrijeme večere.

Vilmina obitelj je zadržala nezgodni običaj zajedničkog objedovanja. Vilma nije, kao većina njezinih vršnjaka, jela u svojoj sobi. Njezini roditelji strogo su se držali rasporeda obroka i za večerom su sjedili zajedno oko stola na kome se uvijek pušila juha. Vilmina majka mnogo je držala do zdrave hrane. Otac je volio lijepo ukrašen stol, pa se svaka večera pretvarala u mali praznik za oko, nos i stomak.

- Večeras imamo samo salatu od maslačka i juhu od koprive!- rekla je majka snuždeno.

- Mmm, to je zdravo! – rekao je otac neuvjerljivo i pogledao Vilmu koja je pognula glavu nad svojom zdjelicom iz koje

se podizao mirišljavi oblačić

- Ti si i od toga napravila pravi specijalitet draga!- dodao je i njeno pogledao svoju ženu.

- Bljak! - rekla je Vilma jer se više nije mogla suzdržavati.

Ovo bljak odnosilo se na nježnosti koje su njezini roditelji svakodnevno razmjenjivali.

- Mlada damo pazi na svoj jezik! Važno je da se u kući svi vole!- rekao je otac. Ponavljao je to barem deset puta dnevno.

Vilma je te večeri osluškivala njihov razgovor.

-Svu smo ušteđevinu potrošili na ljubičice. Ako se ovako nastavi, nećemo imati novaca za jedno od ovo dvoje: ručak ili građansku poslušnost. Od slabe večere bismo se mogli razboljeti. Neposlušnost bi nas mogla poslati u zatvor.

-Tiho da nas dijete ne čuje!- stišavao je otac. Dalje je bilo teško razaznati riječi. Vilma je zaspala zabrinuta i probudila se s čvrstom odlukom da pokuša promijeniti nešto.

Sutradan se, odmah nakon mršavog doručka, bacila na čitanje. Pronašla je knjigu u kojoj je opisana gradnja splavova. Jednom je pokušala razgovarati s djecom iz razreda o tome kako je skupina znanstvenika na splavu preplovila ocean.

-Nazvali su ga Kon Tiki i stvarno su stigli u daleke zemlje. Tako su potvrdili teoriju...

-Jeste li čitale o današnjem izazovu? - prekinula je njezin govor jedna djevojčica dajući joj do znanja da je ono o čemu priča dosadno.

- Danas bi moj Kon Tiki mogao preploviti rijeku. Idem u taj grad pronaći barem jednu pametnu glavu s kojom bi se moglo razgovarati o primirju.

Uzela je sjekiru iz očevog alata, sakrila je u školskoj torbi i zaputila se u šumarak izvan grada. Nije razmišljala o tome kako je mreža gradskih špijuna bila na oprezu. Motrili su sve građane pogotovo one sumnjive. A Vilma je bila prva na popisu sumnjivaca.

Čim je zakoračila u pravcu šume, dojavljeno je policiji kako se sumnjivo lice zaputilo prema neprijateljskoj teritoriji i da bi to mogao biti subjekt koji izaziva incidente. Vijest su presrele Ljubičanstvene koje su prokrijumčarile aplikaciju u sustav obavještavanja gradske uprave i objavljujvale ih na svojim blogovima kao predskazanja.

-Uhvaćen je špijun!- glasila je novost koja je podigla na noge cijeli grad.

Uskoro je ljudski stampedo pojurio u pravcu rijeku u želji da se obračuna s izdajnikom.

Uхватite izdajicu!

Vilma je sjeckala zovine grane i pjevala. Nije ni slutila što joj se sprema sve dok gomila nije stigla na nekoliko koraka do šume. Prva ju je ugledala gospođa Socijaleta.

-Znala sam, znala! – povikala je kako bi je svi čuli. S tim djetetom nešto nije kako treba. Ta njezina lažna poslušnost, taj nos u knjigama, te haljine s ogrlicama od makarona...Sad je vidimo na djelu. Sa sjekirom u ruci uništava prirodu i pokušava pobjeći u neprijateljski grad.

- Kazna! Kazna! – vikali su svi u isti glas.

- Ali, ona je maloljetna!- pokušavali su ublažiti bijes gomile Vilmini učitelji. Mislimo da bi ukor razrednika bio sasvim dovoljan. Mora se poštivati procedura o kažnjavanju.

- Kakva procedura! Grad je u pitanju!

Naše slobode su u pitanju!- progovorila je gradonačelnica na megafon koji joj je dodao, uvijek spreman gradski pjesnik.

Ako treba ići ćemo do ministra prosvjete. Neka mijenja procedure i zakone!

-Tako je, odobravali su oduševljeni građani. Živjela naša gradonačelnica! Ona zna najbolje.

Ovo posljednje izrekle su gradske narikače koje je plaćala gradska uprava, baš kao i hakera, špijuna i pjesnika. Vilma je stajala prestrašena i stezala sjekiru u rukama.

-Jadno moje dijete!- zaplakala je njezina majka. Uposlenici gradske bolnice ukazali su joj pomoć, ali lica ozbiljnih i namrgođenih kako bi pokazali da samo obavljaju svoju dužnost. Na gradskom trgu su podigli veliko platno na kome su oni koji nisu mogli trčati preko polja mogli gledati prijenos uživo.

-Kada samo pomislim da me učiteljica tjerala da sjedim s njom u klupi. Mogle su mi se dogoditi g r o z ne stvari! - govorila je jedna djevojčica iz njezinog razreda koji se okupio ispred platna. Trčanje preko polja bilo je sramota. To su znali svi.

- To i liči na nju. – rekao je dječak koji je potajno gajio simpatije prema Vilmi. Ljutio se što to ona ne vidi i mislio kako je uobražena.

Gradski razbojnik odlučio je steći slavu i pomilovanje za prethodna nedjela tako što se prikrađao Vilmi u želji da joj otme sjekiru i preda je gradskim vlastima. Jedni su gledali u gradonačelnicu, drugi u Vilmu treći u razbojnika. Ničiji pogled nije bio uperen u nebo koje je prekrila tamna sjenka. Tek kada se začuo krik ptice, gomila je uplašeno plegla u travu. Ptica se obrušila na gomilu, letjela nisko iznad glava zasipajući ih kamenčićima i grančicama.

-Jupi!- otelo se Vilmi glasno.

-Vidite kako odobrava neprijatelju!- prošaputala je gradonačelnica. To će nam dijete doći glave.

Ogromna krila podigla su djevojčicu i ponijela je u visine. Svima je zastao dah. Nekoliko trenutaka vladala je tišina.

-Jadno dijete!- povikale su učiteljice. Trebali ste nas poslušati. Sada bi barem bila sigurna u zatvoru a ne u gnijezdu zvijeri. Nikad ne slušate struku. Mi se ne miješamo u posao pekarima, mesarima, cvjećarima...

Ali, kako to uvijek biva, nisu ih slušali dalje od prvih nekoliko riječi. Zaputili su se natrag sa zebnjom u srcima jer je sudbina malene djevojčice bila neizvjesna. Protesne note utihnule su iz poštovanja prema ovom tragičnom događaju.

-Barem neka korist od svega!- šuškali su međusobno osiromašeni građani. Cvjećari su se uputili u staklenike u kojima su zasadili nove sadnice ljubičica.

- Potražnja je varljiva kao vrijeme! – uzdisali su i okopavali stabljike.

U gnijezdu

Neki bi mogli pomisliti da se Vilma plašila dok ju je ptica nosila iznad grada. Prava je istina bila da je uživala u pogledu. Ptica je bila nježna. Letjele su sve do velikog gnijezda na tornju. Ptići su zacvrkutali u isti glas. Pomislili su da stiže hrana.

-Vrijeme je za ogrlicu!- rekla je Vilma i pružila je ptićicama.

-Slatkiši!- zacvrkutale su one. Vilma se zaprepastila.

-Ne, mila moja! -blago je rekla mama ptica. Makaroni su obojeni vještačkim bojama a to nije dobro za stomak. Pogotovo stomačiću beba.

Nježno je oduzela ogrlicu razočaranim ptićima. Vilma je lovila riječi, barem je tako izgledala. Otvorenih usta, zaprepaštena.

-Vi govorite!?

-Govorimo, cvrkućemo, pjevamo-
odgovorio je krilati spasilac i smjestio se u
gnijezdu pored svoje žene.

-Gnijezdo je dovoljno veliko i ima mjesta
za jednu djevojčicu. Odmori se ovdje dok se
u gradu ne smiri oluja.

-Dobro nam došla!- rekla je mama ptica
i nježno je pomilovala krilom a onda se
okrenula svom krilatom mužu i rekla:

-Dragi, divan si!

-Bljak! Kao moji mama i tata!- dobacila je
Vilma i nasmijala se.

- Ljubav je najljepši osjećaj na svijetu.
Sigurno bi se gradski pismonoša složio sa
mnom!- rekla je mama ptica i zagrlila svoju
dječicu.

Neočekivana priča

Vilma je imala plan. Sjetila se kamere koja je iz gnijezda prenosila slike u sve domove Ljubičanstvenih. Nekoliko je trenutaka čeprkala po gnijezdu dok je nije pronašla. Onda je popravila svoju frizuru razbarušenu od vjetra, namjestila se ispred objektiva i nakašljala:

-Pozdrav, dragi moji sugrađani!

U gradu je nastala pometnja. Na trgu se okupilo mnoštvo i ne trepćući gledalo kanal devedeset devet.

-Djevojčica je poludjela! – ponavljali su jedni drugima.

- To se dogodi kada djeci kada im oduzmeš neke prirodne stvari kad su mali!- opominjala je socijalna radnica. Da je imala internet u djetinjstvu i mogla snimati video

priloge kao sva ostala djeca, ne bi nas sada ovako zlostavljala. Sve nevolje počinju u djetinjstvu koje nije n o r m a l n o! - pisale su Ljubičanstvene.

-Od danas ćete gledati drugačiji program. Upoznajte njegovu glavnu urednicu - mene! Govorila je Vilma uz osmijeh.

Prva Ljubičanstvena je pala u nesvijest jer je gledanost Vilminog obraćanja skočilo na vrtoglavo mjesto na kome nijedan njezin post nikada nije bio. Gradonačelnica je sazvala hitni sastanak policije. Ona nije podnosila nikakvo javno obraćanje koje nije mogla ugasiti. Očajne ostale Ljubičanstvene nisu imale pojma kako i o čemu trebaju pisati kad smetnje prođu budući da su, uvijek, kopirale postove Prve.

- Prva emisija nosi naziv „Preko rijeke“. Okrenut ću kameru u pravcu Plavičanstvenog grada. Vrijeme je da ih malo bolje upoznamo.

- Strašno! Povikale su mame i pokrile djeci oči rukama.

Uskoro se na ekranima ukazala rijeka i krovovi drugog grada. Vilma je izoštrila sliku trga na kome je stajala statua lijepe djevojke na kojoj je pisalo Blondina Plavičanstvena. Oko statue su bile posađene ljubičice. U gradu je nastao tajac. Ljubičice su izazvale

za-prepaštenje svih onih koji su gledali emisiju a gledao ju je cijeli grad.

-Ljubičice? Kako? Otkud? To nije moguće!- čuli su se povici sa svih strana.

Spremite se za jednu dugu, lijepu pričugovorio je Vilmin glas dok se na ekranima smiješio lik Blondine koji je u rukama držala stručak ljubičica.

Blondina i Jorg su nekada davno bili najbolji školski drugovi - pričala je Vilma.

-To je nemoguće! -povikali su zaprepašteni Vilmini sugrađani.

- Ona odaje državne tajne! Treba ga spriječiti! - vrištala je gradonačelnica. Pozovite specijalne policajce. Neka sruše gnijezdo.

-Ali, mi nemamo specijalne policajce. Novac koji je bio planiran za specijalnu obuku dali ste hakeru! - usudio se reći gradski špijun koji je emisiju pratio zajedno sa svim članovima gradske uprave. A onda je tiše dodao - A za moju povišicu niste htjeli ni čuti.

I tako je Vilma nastavila pričati.

-Njihovo je prijateljstvo bilo tako snažno da su rođendane slavili zajedno, išli u školu zajedno i vraćali se isto tako. Jorg je

prepisivao zadaće od Blondine a Blondina je pisala kontrolni iz matematike za oboje.

-Strašno!- povikao je u glas zbor učiteljica. Takva mrlja u biografiji našeg heroja.

Onda je, iz neke daleke zemlje, neki sumnjivi prodavač donio ljubičice.

Jednu ljubičicu je kupio dječak Bjern i darovao je Blondini. Ona se zacrvenjela i poljubila ga u obraz.

-Pokrijte uši djeci! - upozoravale su Ljubičanstvene.

- To cvijeće je bezveze!- rekao je Jorg Blondini kada su se tog popodneva vraćali kući iz škole. Ta ljubičasta boja je g r o z n a!

- Mislim da je ovo cvijeće d i i v n o i da nije ljubičasto, nego plavo.

- Ti nemaš pojma kako izgleda koja boja! Ljubičice su ljubičaste. To im i samo ime govori! - povikao je Jorg sav crven u licu. Blondina se uvrijedila.

- Ja da sam nezalica. Kako onda imaš petice iz m o j i h kontrolnih radova?

I tako je počela strašna svađa koja je prvo podijelila njihovo prijateljstvo onda razred a uskoro i cijeli grad.

-Ljubičasta! Plava! Nije nego ljubičasta! Nije nego plava!- odjekivalo je na sve strane. Svađa između Jorga i Blondine postala je

duboka kao rijeka. Stanovnici jednog grada morali su odabrati stranu i obalu rijeke. Onda su porušili mostove i prebrisali korektorom sve rečenice, poglavlja i pasuse u kojima je pisalo da je to nekada bio jedan grad.

- Ali, mi živimo u dva grada! To su sve same laži! – povikala je knjižničarka koja je sve do prije par trenutaka bila ponosna što je njezin najvjerniji član u direktnom televizijskom programu.

-Zato je u našim knjigama toliko bijelih praznina. Mislili smo da su to umjetničke stanke! –povikale su učiteljice.

-Pronašla sam sredstvo koje poništava drevni korektor. Sve sam pročitala, svako slovo koje su pokušali sakriti.

-Strašno! Čujete li! Ona je uništavala imovinu grada. Kako to nisi opazio!- okomila se gradonačelnica na gradskog špijuna.

-Te je knjige trebao čitati moj pomoćnik. Kao što znate, ja sam preuzeo beletristiku!- pravdao se on. Pomoćnik je netragom nestao. Gradska uprava je znala tajnu njegovog nestanka. Obolio je. Dijagnoza je glasila: prekomjerno čitanje. Liječnici su je doznali nakon cijelog dana u kome se nesretnik pretvarao da je Pinokio.

Jurio je gradom i vikao: - Ja sam pravi dječak! Ja sam pravi dječak!

Jedva su ga uhvatili i smirili. Gradonačelnica je platila njegovo liječenje na skupoj klinici za liječenje ovisnosti.

Vilma je završila priču:

-I tako su od jednog prijateljstva nastala dva neprijateljstva, od jednog grada dva grada, od jednog cvijeta dvije boje. Izoštrila je objektiv kamere na leptiru koji se naslonio na ljubičice u Blondininim rukama.

-Tužno!- rekla je baka kojoj unuka nije dugo pisala.

-Tužno!- tiho su ponovili svi jer se strah odjednom izgubio.

-Poetično!- šmrcao je pismonoša i smišljao novo pismo koje će objaviti na svom novootvorenom blogu pod imenom "Pisma koja su morala stići na adresu".

-Čini se da si sada sigurna!- rekao je rođan i nježno odnio Vilmu na gradski trg.

Oko nje su se okupila djeca iz razreda.

-Vilma je naša junakinja!- rekao je dječak koji je skrivao svoje simpatije.

- To je moja drugarica iz školske klupe. Sjećaš se, bile smo najbolje drugarice!-rekla je ona djevojčica.

Ispričaj nam priču do kraja, molio je pismonoša. Pripremio je olovku i papir kako bi hvatao bilješke. Odlučio je gradskoj upravi

napisati nekoliko pisama i potpisati ih kao Jorg. Vilma je nastavila pričati.

Jorg je postao gradonačelnik i naredio gradskom pjesniku da izmisli priču o njegovom putovanju, Sunčevim čarapama i Sunčevom jastuku. Vremenom su svi zaboravili da je priča izmišljena i počeli vjerovati u nju. Blondina je postala gradonačelnica u svom gradu i uradila potpuno istu stvar. U njezinoj je priči ona donijela ljubičice sa svog putovanja i zasadila ih u gradu. Pronašla sam još nešto za mene veoma, veoma, veoma važno. Blondina je bila tetka moje pra, pra pra bake i na nju imam ovako krasne plave oči. Njezinu je priču prekinulo ponovno pojavljivanje rodana na ekranu.

-Posljednje iznenađenje. – rekao je.

Uzeo je kameru u obliku grančice i počeo letjeti. Preletio je rijeku, spustio se nisko i onda su svi ugledali nešto što ih je ostavilo bez riječi.

Po poljima, u blizini i jednog i drugog grada, cvjetale su ljubičice.

-Mislili smo da je po njih išao daleko!- uzdahnuo je Pismoša.

-Mislili smo da rastu samo u našem gradu!- tiho su šaputale učiteljice užasnite posljedicama svog neznanja. Morat ćemo

mijenjati školske programe i udžbenike i sve...

-Možda bismo se mogli ponovno ujediniti? - zaključili su treneri nogometnih timova. Najljepše je kada se neki posao obavlja timski. U ovom bismo slučaju mogli živjeti timski.

-Dobit ćete timske ukore!- srdito je najavljivala gradonačelnica.

Ako se gradovi ujedine, to bi onda značilo da će na čelu gradske uprave biti samo jedna osoba. Nije bila sigurna da će izabrati nju.

-Strašno, koliko smo godina živjeli kao neznalice!- rekao je Vilmin tata.

Na licima ostalih moglo se čitati odobravanje.

Grad je prekrila tišina.

Ljubičanstveno plavičanstveni dan

Preskočit ćemo taman toliko vremena koliko je potrebno pticima da odrastu i iz svojih gnijezda i polete prvi put. Gradonačelnica je izgubila na izborima i odlučila krenuti u potragu za hakerom koji joj je dugovao niz usluga. Nadala se da će na njegovom brodu biti mjesta za nju.

Gradonačelnik je postao Vilmin tata koji se potrudio da se stanovnicima grada s druge strane rijeke uputi niz dobronamjernih nota koje su pozivale na pomirenje. Naravno, nikakvo cvijeće i kape nisu bili potrebni. Najzad su se dogovorili oko izgradnje mosta koji će ih napokon, sasvim približiti jedne drugima. Gradili su ga zajedno.

Most je bio ukrašen ljubičicama. Gradski znanstvenici bacili su se na pisanje novih

književnih studija koje dokazuju kako u svakoj plavoj ima mrvica ljubičaste i svakoj ljubičastoj mrvica plave. Svakom poštenom oku to je vidljivo bez ikakvih objašnjenja koja su potrebna samo smutljivcima. Program otvaranja mosta počeo je promocijom knjige Moja pisma koju je, u međuvremenu, objavio pismoša.

Knjiga je postala tako popularna da su Ljubičanstvene, iz protesta, ugasile svoje blogove. Otišlo se i korak dalje pa je klub Onih koji čitaju knjige postao politička stranka. U gradskoj su upravi sjedili samo njezini članovi.

Stanovnici oba grada pohrlili su u susret jedni drugima dok su ptice kružile iznad njihovih glava obasipajući ih konfetama i laticama cvijeća.

Gradski pjesnik ispjevao je himnu koju su otpjevali svi zajedno.

U svakoj plavoj ima zrno ljubičaste
I svakoj ljubičastoj mrva je plave
Neka to svima uđe u glave.

Učiteljice iz oba grada koji je postao jedan, pomagale su u pisanju novih zakona.

Izazovi putem interneta koji su dovodili u opasnost one koji ih prihvate bili

su zabranjeni pod prijetnjom zatvora. Dopusćeni su samo izazovi na polju nauke, umjetnosti i sporta.

Roditelji su dobili priručnik koga su morali naučiti napamet prije nego im tete u porodilištu dopuste odnijeti bebe kućama.

U priručnicima je pisalo koliko sati dnevno moraju provesti sa svojom djecom, koje im knjige moraju čitati pred spavanje, o kojim temama moraju razgovarati.

Roditeljima s poteškoćama u učenju dodijeljeni su instruktori kako svoju djecu ne bi vidjeli tek kada porastu.

Vilma je upoznala Meritu, Djevojčicu Koja Ne Voli Plavo. Obje su prije toga bile veoma usamljene i to im je prijateljstvo donijelo radost i neko olakšanje. Lijepo je znati da na svijetu postoji osoba slična tebi.

*Ho ho ho,
baš je dubok Hoangho*

-Jutros sam dobila pismo iz gradske uprave!- rekla je Vilma svojoj prijateljici. Njih dvije su sjedile pored rijeke i bućkale nogama u vodi.

-I?- pitala je Merita.

-Kažu da će položaj gradonačelnika postati nasljedan i da me obavještavaju da ja, kao jedina kćerka svog oca, imam puno pravo na njegov položaj kada odrastem. Očekuju da ću se obrazovati i razvijati imajući to u vidu.

-Pa, hoćeš li to imati u vidu?

-Mislim da neću. Otkako je tata postao gradonačelnik, nismo jeli zajedno ni pet puta. Nedostaju mi te naše zajedničke, šašave večere.

-Trebaš li im napisati odgovor?

-Mislim da su oni to zamislili kao

obavještenje. Reći ću tati da im kaže kako ne mogu očekivati da se razvijam u tom pravcu.

- Koji si pravac odabrala?- pitala je Merita.

Dobra stvar s dobrim prijateljima je to što oni ne dovode u pitanje tvoje odluke.

Tako je i Merita u potpunosti prihvatila sve ono što joj je Vilma govorila.

Vilma se malo zamislila a onda rekla:

-Želim poći s pticama. Ponijet ću i kameru. Javljat ću se iz drugih gradova s pričama koje se u našem gradu nikada nisu pričale.

- Mogu li i ja poći s tobom?- upitala je Merita.

- Naravno!- oduševljeno je prihvatila Vilma.

-Voljela bih vidjeti kako u stvarnosti izgleda suncokret. - rekla je Vilma. Čitala sam o njemu dok su još te strnice bile zabranjene.

-Prvi put čujem za cvijet koji se tako zove?- iznenadila se Merita.

- On ne samo da se tako zove nego se tako i ponaša. Ima žute laticice i stalno se okreće prema suncu. Kao neko sunčevo dijete.

- Znači, žuta je tvoja boja?

- Otkrila sam to kada sam bila još veoma, veoma mala. Tata je jednom donio kući kupus. Nije znao da je u njemu bila skrivena

gusjenica. Ja sam je odnijela u svoju sobu i čuvala. A onda se s njom počelo događati nešto veoma čudno. Napravila je nekakvu lopticu i sakrila se unutra. Bila sam i zaboravila na nju kada se jednog dana iz loptice pojavio prekrasni, žuti leptir. Imao je veličanstvena krila. Odmah sam znala da je to boja koja pripada meni. Poslije sam istraživala i pronalazila cvijeće, predmete, predjele žute boje.

-Ja znam za sunce i puter- rekla je Merita.

- Postoje još i naranča, limun, Žuta rijeka, zlato, ...

- Naranče? Zlato?

- Naranče rastu na jugu, u zemljama u koje putuju naše ptice. A zlato je tako dragocjeno da ljuti zbog njega vode ratove. Žene nose ukrase od zlata.

- Sreća pa mi sve što nam treba plaćamo osušenim laticama ljubičica -rekla je Merita

- Žuta rijeka zove se još i Hoangho - nastavljala je tumačiti Vilma.

- Sigurno se ljudi koji tamo žive dovikuju s obale na obalu riječima: o – ho- ho dubok je Hoangho!- rekla je Merita i poprskala Vilmu. Ova je igru prihvatila i uskoro su obje bile mokre. Sreća pa je s neba njihovu igru posmatralo veliko žuto Sunce i poslalo svoje najmoćnije zrake da ih osuši.

Na put

Kako se ispostavilo vremenom, ptica nije bila zločesta baš kao što ni Vilma nije imala ozbiljnu manu. Učiteljicama u školama su organizirani seminari na kojima su ih obučavali kako trebaju podržati i razvijati dječju kreativnost, originalnost i pravo na vlastito mišljenje.

Vilma je, gledano kroz povećalo nove pedagogije, bila odličan uzor i djevojčicama i dječacima.

Njezina odluka da krene na put, ražalostila je cijeli grad. Njezini roditelji, iako beskrajno tužni zbog rastanka, podržavali su plan svoje kćeri.

Tata gradonačelnik je organizirao svečani oproštaj na gradskom trgu. Pozornica je postavljena ispred statue

Jorga Ljubičanstvenog. Pismonoša pjesnik je pročitao jedno pismo koje je napisao u Vilmino ime njezinim roditeljima. Svi su se složili da je veoma lijepo i da bi ga i sama Vilma uskoro mogla napisati.

-Draga kćeri!- počeo je svoj govor gradonačelnik. Mi ćemo čekati tvoje vijesti, pisma i snimke dalekih gradova i ljudi koji u njima žive. Širok je svijet, duboka su mora, bistre su rijeke. Nadam se da ćeš, napokon, pronaći boju i cvijeće kome ona pripada a koje ćeš zavoljeti svim srcem kako nikad nisi prigrlila ljubičice i ljubičasto plavu. Na to su svi složno uzdahnuli kao da se slažu nad nekom istinom koja je takva kakva jeste i kojoj se ništa ne može ni dodati ni oduzeti. Vilma i Merita su se pogledale i nasmijale zavjerenički. Nije još sazrelo vrijeme za sadnju novih cvjetova i slavljenje nove boje u njihovom gradu

Kada su ptice uzletjele iznad gradske kuće i krenule na svoj dugi put, svi su osjetili neku tugu u svojim srcima. Nešto je nedostajalo. Grad je bio kao knjiga istrgnute stranice, kao načet kolač, kao park bez klupe.

-Hoće li se vratiti?- pitao je pismonoša?

-Sigurno hoće! – odgovorio je gradski

ornitolog koji je upravo ostao bez posla.

Nešto je nedostajalo. Grad je bio kao knjiga istrgnute stranice, kao načet kolač, kao park bez klupe.

-Gradonačelnik je zagrlio svoju uplakanu ženu.

-Jesmo li je naučili sve što smo mogli?-
pitala je.

- Sve što smo znali. – odgovorio je otac.

-Hoće li se vratiti?- pitao je pismonoša?

-Sigurno hoće! – odgovorio je gradski ornitolog koji je upravo ostao bez posla.

I jednom i drugom, kao i svim stanovnicima Grada, nada je bila potrebna.

-Sretan put! Pišite nam!- dovikivali su pticama i djevojčicama koje su odmicale prema jugu.

Jagoda ILIČIĆ

PTICA

**IZDAJE, ŠTAMPA I DISTRIBUIRA
PLANJAX GROUP**

Izdavačko-štamarska kuća

PLANJAX KOMERC doo

Bobare 55, 74264 Jelah - Tešanj

Tel. 032 661 571 Fax 032 661 572 Mob./vib. 062 900 559

E-mail: planjaxdoo@gmail.com

www.planjaxgroup.com

PC PLANJAX GROUP SARAJEVO

71320 Vogošća, Igmanska do br. 75, I-12

E-mail: planjaxgroup@gmail.com Tel. 033 539 575

ZA IZDAVAČA

Medina PLANJAC, direktorica

ŠTAMPA

Štamarija PLANJAX PRINT Bobare 55

Tel. 032 667 350 Mob./vib. 062 873 378

ZA ŠTAMPARIJU

Mirza PLANJAC, teh. direktor

DISTRIBUCIJA & PLASMAN

Knjižara PLANJAX SHOP Jelah, Titova 17

Tel. /Fax 032 663 824 Mob./vib. 062 700 000

E-mail: planjaxkomerc@gmail.com

ZA DISTRIBUCIJU & PLASMAN

Alen PLANJAC, dipl.ing.graf

Članice Grupacije PLANJAX

Izdavačko-štamarska kuća PLANJAX KOMERC doo,
Preduzeće za proizvodnju i promet PLANJAX PRODUKT doo,
Centar za obrazovanje odraslih EDUKA BH, pšu
Fondacija PLANJAX FRENED, nvo

P R E P O R U Č U J E M O

NAGRAĐENE KNJIGE FONDACIJE ZA IZDAVAŠTVO U IZDANJU PLANJAX KOMERCA:

Ahmed Burić - DEVET I PO • Nedžad Ibrahimović - MALA POVIJEST SMRTI I PISANJA • Milo Jukić - OD KOLOŽEGA DO SNEŽNIKA • Ivan Kordić - VIŠAK RADOSTI • Kemal Mahmutefendić - PJESME NEPOZNATOG AUTORA • Senka Marić - DO SMRTI NAREDNE • Mujo Musagić - NA KRAJU UMORNOG VIJEKA • Goran Simić - TREĆI ZUBI • Jasna Šamić - PREDJELI LUTAJUĆIH DUŠA • Emina Žuna - LINIJE ŽIVOTA

Ahmed Burić - HIPERTENZIJA • Fuad Hrustić - AHMEDOVE RUKE • Jagoda Iličić - KAKO PREŽIVJETI SMAK SVIJETA • Adnadin Jašarević - MEDUZIN POGLED • Almin Kaplan - BUKARA • Dragan Marjanović - JEGULJE U SNIJEGU • Mujo Musagić - EVO PREŠLI SMO RIJEKU • Izet Perviz - PURPURNI ABEZI • Ljiljana Pirolić - REKONSTRUKCIJA • Mile Stojić - DOĆI ĆE DRUGI

Almir Alić - GODINA PACOVA • Dženan Skelić - ŠARLOTA • Ervin Mujabašić - SMRT U SEDAM POGLAVLJA • Faiz Softić - MUTNA VODA • Jasmin Saletović - ODLOMAK ISTOIMENE PTICE • Marina Alerić Bebić - VAE SOLI • Senad Duran - VELIKA DILEMA • Safet Berbić - PLAVA KUVERTA • Ramiz Salihović - DANI SJEĆANJA ŽALA I ZABORAVA • Mujo Musagić - LISTOPADNA PJESMA LJUBAVNA • Mijo Tokić - SIGURAN GRM • Željko Grahovac - DVA LICA JEDNINE

Bisera Suljić-Boškailo – SLIKA OD MILION DOLARA • Emina Selimović – ZEMBILJ • Fajko Kadrić – UDOVIČKE ZEMLJE • Fuad Hrustić – MAJKA ĆE UMRIJETI SAMA • Hadžem Hajdarević – RASUTA SONETNA OSTRVA • Iva Beljan Kovačić – SJEMENKE • Izet Perviz – SUZE CRNOG DUDA • Jagoda Iličić – PTICA • Jasna Šamić – NOĆ JE OPET NA PRAGU POSTELJE TI • Mehmed Đedović – PUT ZNAŠ • Melida Travančić – SJENKA U SJENCI • Mirsad Bećirbašić – VATROSTALNE LEDENICE • Nada Đerek PRODAVAČ ROGAČA • Sead Seković – VRABAC-SKICA UMIRANJA • Zlatko Dukić – UDBAŠ